

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

I. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

2011. DECEMBER

ÁRA 200 Ft

Karácsonyi ének

Vedd ajándékul szívemet,
Oh édes Jézusom,
S minden eszemet, kedvemet,
Én kedves Krisztusom.
Itt imádván szent testedet,
Mutasd hozzám kegyelmedet,
Oh én szerelmes kisdedem,
Testté lett Istenem!
Hogy magad így megaláztad,
Oh édes Jézusom,
Minden elme elhül rajtad,
Oh csudás Krisztusom.
Szemlélvén téged jászolban,
Mélyen hatsz gondolatomban,
Oh én szerelmes Jézusom,
Felséges Krisztusom.
Mi kényszerített tégedet,
Oh édes Jézusom,
Hogy így elrejtéd fényedet,
Oh kegyes Krisztusom?

Vaad Éva: Madonna gyermekével

Ilka Gábor: Angyal

Hozzánk való szeretetből
Ezt műveléd, s jó kedvedből,
Oh drága-látott Jézusom,
Kicsinded Krisztusom.
Engedd, én is szeresselek,
Oh édes Jézusom,
Szent étellel kövesselek,
Kalauz Krisztusom,
Add segítő malasztodat,
Nyújtsd isteni jobb karodat,
Oh én szerelmes kisdedem,
Édesem, kedvesem.
Kösd jászlacskádhoz szívemet,
Oh édes Jézusom,
Fektesd szénádra fejemet,
Ártatlan Krisztusom:
Soha meg ne tagadjalak,
Sőt végetlenül áldjalak,
Oh én szerelmes Jézusom,
Meváltó Krisztusom.

Ismeretlen szerző, XVII. század közepe

GRÓF MÁRIA**Karácsony**

Elmúlt kétezer éve
Csillag gyúlt az égre.
Isten adta szent Fiát,
Szebb lehessen a világ.

Karácsonyi szent béke
Kérlek, jöjj el a földre
Várunk reád szüntelen,
Téged vár az értelem.

Szeretett jó Istenünk
A te békédet add nekünk.
Békéért könyörgök én
A szeretet ünnepén.

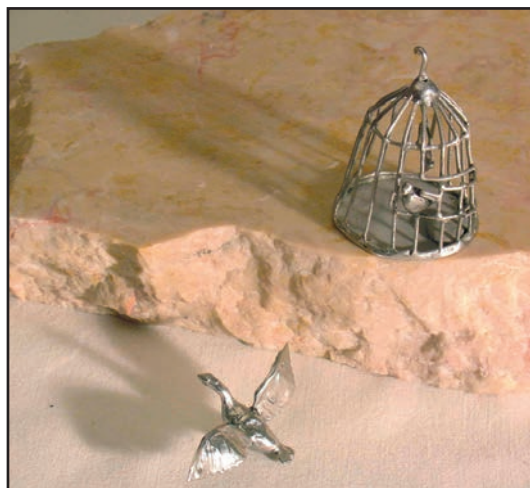
Óhaj

Kérve kérlek, édes Istenem
Jó gondolatokat adj nekem
Azután meg vezesd kezem
Hogy szépen szavakba rendezzem.

Éltemet szeretet vezérli
És a megbocsájtás követi
Nem tudom, de jó lenne tán
Ha lenne követóm e példán.

Egy a másik nélkül mit sem ér
Hiányában csak vér folyhat, vér
Így a világ semmit meg nem old
Csak erkölcsön esik sok-sok folt.

A foltokat én nem szeretem,
Békétlenséget nem szívelem.
Választ kérek, ha nem így helyes
Elmém akkor jobb utat keres.

Ilka Gábor: Próbaúton**SZABÓ IMRE****Karácsonyi hálaadás**

Mennyei jó Atyánk!
Téged magasztalunk,
Kitárt, boldog szívvel
Előtted hódolunk.

Megköszönjük Neked
Nagy-nagy szereteted,
Reánk kiáradó
Örök kegyelmedet.

Légy irgalmas hozzánk,
Vonj magadhoz minket,
A hit ajándékát
Add, mint drága kincset.

Fiadat köszönjük,
Magasztalunk érte!
Tégy minket Őmellé,
Egész a kezébe.

E karácsony este
Add áldásod reánk:
Legyünk egyek Véle –
Cselekedd meg, Atyánk!

Áldott légy, Jézusunk,
Hogy értünk születél,
Eg-dicsőségből
Hozzánk földre jöttél.

Nagy hálaadással
Átadjuk szívünket,
Fogadd el, öleld át,
S híven tarts meg minket.

A szívünkbe zárjuk
Atyánk, ajándékod,
Köszönjük, hogy itt vagy
S imánk meghallgatod.

Vaad Éva: Egymáshoz tartozunk

KREISCHER KORNÉLIA**Karácsony**

Csilingel a kicsi harang:
giling-galang, giling-galang.
Gyertyácskák lángja táncot jár,
nő árnyékuk, s a falra száll.
Fenyőfán két üveggömb csendül, koccan,
az összes többi, visszhangozza nyomban.
Forog a Piramidon körbe-körbe,
Királyok, pásztorok jönnek belőle.

Mécsekben sercen pislá láng.
Karácsonyt ünnepel a Világ!
Szeretet árad át határokon.
Gondolatban együtt a sok rokon.
Jézus született mai napon.
Meváltónk született e napon.

RINYAI LÁSZLÓ**Délia**

Sötét hajad lebbenti a szél.
Bőröd, mint a virágok illata.
Fogsorodon felcsillan a szó,
nyelved hegyes, szemed mandula.

Délibáb röppen pompás derekadra,
végigsimít előlről a szél;
szoknyádra hull hátul a Nap árnyéka,
nyomában *kipattan a dél*.

†Dr. TÁLLAI KATALIN**Szeretetről**

A szeretet nem kér,
ha kap, szárnyakat ad.
A szeretete bizalom,
mely átsegít gátakon.

A szeretet hit, feltétel nélkül,
ahogy gyermek hisz anyjában, gyanakvás nélkül.
A szeretet megbocsájt,
a szeretet eltúr,
tudja, ereje határtalan
s győz végül.

KARÁCSONY ISTVÁN**Advent**

A ködfátyol simogatta hóba taposom
nyirkos bűneim szelencéjét.
Bandukolok a vaksi úton...

A fázósan összehúzódó templom ablakából
felém gurul a kis sárga fény-golyó,
fürkésző szemem pupilláján át,
agyamba vetíti az adventi várakozás
kérő csillagát.

Mit várok én?

Várom a hajnali cinke hunyorgós szolamát,
várom a „rorátés” léptek ropogását,
várom az ünnepi csengő hívását,
várom a karácsonyi fenyő balzsamát,
várom a lobogó gyertya táncát,
várom a sült cipó barnás mosolyát,
várom az ajándékok szivárvány-sorát,
várom találkozások pezsgős kacaját,
várom a mélyhangú hangszer dallamát,
várom a tömjénfüst fűszer-illatát.

Tettekre sarkall a visszhangzó fohász:
„Uram, te megérted az esdők panaszát!”

„Barátom, várnod mást is kell,
tekints az égre, s újra kezd el!”

Várd a könnyet, a homályosítót,
várd a fagyos kezek kérő szavát,
várd a csillagot, a betlehemit,
meleget hoz onnan, ahol Ő születik...
Várd a mártírok halk sikolyát,
várd az üdvözültek dicső kórusát!
Várd a betlehemi szalma szagát,
várd a pásztorok glóriás dalát,
várd az apostol hangját,

s várd a békességet, amely mennyből földre száll...!

Vaad Éva: Kisváros

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)**Kikönyökölt vágy**

Mit ér az öröm,
a tudás,
ha mással meg nem osztható,
mint kopogó macskakövön
egyedül futás,
sötét égen kísér
sárga csuhás,
– Holdnak mondható –
nehéz már a kaptató.

Mit ér a gyönyör,
mi másnak nem adható?
És mégis: bevett váram
lábad előtt terül,
kikönyökölt vágyam
fénytelenül feszül.
Kimustrál szavam
csöndereszben rebeg,
elmúlt nyaram
végtelenben lebeg.

KÓSA MÁRTA**Téli alkony**

Nézd csak
a tél mindent
fehérre festett
hiába szitálja rá
lassan
szürkeségét az alkonyat
dermedtnek tűnő
jeges világban
veled csodálom
a
földre hulló ezüstös árnyakat
már tűnnek el
mind
mind
egyre távolabb
elhalkulnak a sóhajok
távol vagy tőlem
messze
messze
mégis
egy ablakon át
látjuk
a sötétben felfénylő
legelső csillagot.

ILKA ERZSÉBET**Fogtam a kezét...**

Fogtam a kezét,
nem tudtam, hogy
odaadja az életét.

Fogtam a kezét,
nem tudtam, hogy
nem lesz ébrenlét.

Fogtam a kezét,
és suttogtam
sokunk hitét.

Fogtam a kezét,
mert féltettem
a lelkét.

Fogtam a kezét,
pedig akkor már
itt hagyta a testét,
s én csak
fogtam
a kezét.

Ilka Gábor: Édesapám emlékére

„Az embernek érzelmekre is szüksége van,
mert gyengédség és szeretet nélkül az élet
csupán afféle lélektelen gépezet.”

Victor Hugo

TEMESI ÉVA

Már 20 gyertya...

20 gyertya ég Karácsony alkonyán,
 20 nekem fájó személyes halál.
 Én mindegyikkel kevesebb lettem.
 Nekik üzenem: nem feledtem.
 Mind barátom, ösöm, rokonom,
 összetartozunk végső fokon.
 Csillognak a karácsonyi fények,
 üldögélek és a múltba nézek.
 Valaha volt gyerekkorom
 betekint a havas ablakon.
 A régi otthon újra rámköszönt,
 téblábolok a bútorok között.
 Keresem őket, vagy talán magam,
 az emlékezetnek oly sok híja van.
 Lassan elkoptak mellőlem mindahányan...
 ilyen elképzelt időutazásban
 futok utánuk, hátha még elérem
 egy mosollyal, gondolattal, remélem.
 Ilyenkor köztük kicsit elidőzöm,
 Aztán egyszer majd melléjük szegődöm.

Ilka Gábor: Napúton

BOZÓ PATRIK

Éjjel

Már őszebe csapott az év dele: a nyár.
 Hűvösebb az idő, és nincsenek
 Csillagok az égen. A fellegek
 Rejtik őket. Az idő éjféltre jár.

A lombok igéző, homályos csendjét
 Bagoly lármája ébreszti néha.
 Másként halott volna minden. Néma.
 Énekli a pacsirta, éj szonettjét.

A hold sarlója sötét éjjelt arat,
 Az éjfélnél, még az álmok földje maradt,
 A kiirtott mondák titkos hona.

Minden oly súlyos, nehéz, oly tompa,
 Mintha a vén akác is szuszogna,
 Mintha egy öreg mesélő volna.

TILINGERNÉ GERLEI ILONA

Élek

Fáradtan bandukoltam hazafelé
 egy ködös téli estén,
 szelíd csönd borult a táj köré,
 szép emlékek zsongtak a szívem mélyén.
 Még fülemben csengett
 a vörsi templom kisharang-zúgása,
 lelkem rejtekén fénylett
 az egyszerű betlehem titokzatos varázsa.
 S ebbe a végtelen csendbe
 robbant be a Sátáni gonosz erő,
 testemet, lelkemet megsebezve.
 Szemem előtt elhomályosult egy csillag, a fénylő.
 Kábultan indultam el az úton,
 fájdalmak és kétségek között vergődve,
 s most már tudom,
 hogy az Úr volt velem, és vigyázott rám akkor este.
 Szívembe félelem költözött,
 mégis örülök, hogy az Úrnak azt mondhatom el,
 –bár a gonosz támadásától bennem minden összetört–
 Köszönöm, Uram, hogy élek.

„Mindenki annyit ér,
 amennyit szeretett.
 Aki szeretetet nem adott,
 semmit nem adott.
 Aki szeretetet nem teremtett,
 semmit nem teremtett.”

Lev Tolsztoj

GYŐRI GÁBOR

Tökéletes

I. A valóság (tézis):

Számból szemedbe lopakodó bókok,
Érzésektől teherbe ejtett, viselős lapok,
Lelkem fáiból ágatlan, faragott karók,
Festett vágymaszkban pöffeszkedő csókok.

Mámorban elképzelt, szertelen jövő,
Hazug valóság, szemtelen hitszegő,
Tagjaimat megkötő több éves bilincs,
Boldogságom ajtaján lelakatolt kilincs.

Vaskesztyűben merészelt, elcsent érintések,
Általunk felbecsült, suhanó ölelések,
Közösen elkövetett törvénytelen törekvések,
Szívünket feszélyező, forró közeledések.

II. Az álom (antitézis):

Arcod árnyai néha csak intenek,
Ha keseregni látnak, sírnak az istenek,
Mosolyod alakja pajkosan nevet,
Kiejtett szavad csintalan lehelet.

Szótlan csevegésed hűséget áraszt,
Kettős szereped kétségeket támaszt,
Rejtőzködő gondolatod búvóhelyet választ,
Suttogó mozdulatod él'telenné sápaszt.

Minden bűnöm éteren át rohan,
Fülledt érzésem tested körül fogan,
Molyrágta vallomásom üresen lépve kódorog,
Esdő pillantásom fejed fölött ácsorog.

III. A konklúzió (szintézis):

Kaméleon lettél az érzékelt világba',
S bár életed seregében elméd a felettes,
Színeidet nem válthatod örökké, ha
Lelked gyermekisége pimaszul engedelmes.
Részeid magukban hibásak a valóságba',
De az álomban, mindig – ott vagy – Tökéletes.

Ilka Gábor: Illúzió

GYŐRI ZOLTÁN

Látszat

Látod? Már nem gondolok semmit,
S egyedül fekszem a szobában.
Képek néznek rám a falról,
Mint egy dal...a látszatról.

Ez a pillanat, amely elért minket,
Soha nem leljük benne örömminket.
Úgy elszáll, akár a többi szó,
Mint egy dal...a látszatról.

A reggeli napfényben tükröződik a valóság,
Ami utána van, minden csalódás.
Vagy még sincs minden úgy, ahogy monddod?
Mint, ahogy szól egy dal...a látszatról.

Összezavarodva nézel az égre.
Kettő közt hol a határ? Mondd meg, kérlek!
Mert a gyönyörűség elveszi az eszem,
Mint egy dal...remeg a kezem.

Nem az vagyok, akinek látsz,
És az érzésem se az, amire vágysz.
Olyan vagyok, mint nappal a Hold,
Van, ki végleg felold?

Mely országúton járod utad?
Hol a valóság, mely érzelmeket kutat?
Miért nem tudok a mában élni,
És mindig a jövőben remélni?

Miért látok mindent látszatnak?
Talán, csak egyedül hiszek gondolatomnak.
Az összes fárasztó, hosszú út végén ott a cél,
De ez nem az, hanem rideg, kemény acél...

HÓVÁRI ZOLTÁN

Megtérés

Merre vagy?
Hol keressünk, ha világunk utolsó lobbanása
hozzád irányít?

A végzet.

Sohasem akartalak hinni,
míg meg nem értettem;
Hit nélkül nem érdemes élnem.

Hiszlek?

Merre vagy?

Hol vesztél el bennem, TE minden csodával megáldott
Egyetemes Tudat?

Tudom, hogy vagy!

S fejünket meghajtva Előtted,
Fiad keresztjét vonszolva magunkkal.
Megtérünk majd mindannyian.

HABOS LÁSZLÓ**Karácsony**

Eljött újra a már annyira nem is várt nap,
Miközben kialudni kész benned a remény lángja.

Álmodsz megint a régen elhagyott meleg szobáról,
Szépen csomagolt ajándékról, feldíszített fáról,
A finomságokkal megterített asztal köré ült
Boldogságban ünneplő téged szerető családról.

De sorban állsz, s riadtan kinyitod a szemed,
Majd elfoglalsz egy ágyat, mivel kimondták a neved.

Körülötted sok tükörképed, és kérdez a homály,
S remegő ajkadon válaszol a hangtalan fohász.
Bakancsod öleled, s ágyoszomszédod kiáltva kérdi:
– Ugye a Blahán holnap is lesz krisnás ételosztás?

S könnyes szemekkel nézed a megsárgult plafont,
Pokolba kívánva már a betlehem-i barlangot.

MÓCZÁR CSABA**Téli nász**

November végén az ősz,
e kopott öreg legény
most frigyre lép a téllel.

A hófehér menyasszony
jégvirág bokrétát tart
hideg ujjai között.

Néma, fagyott madárdal
kíséri lépteiket
az égi oltár alatt.

És a tél, e csalfa nő
örök szerelmet fogad
a reménykedő ősznek,

pedig tudja jól, hogy a
téli násznak véget vet
a tavaszi kikelet.

S ő feltétel nélkül
Od'adja magát ifjú
és bohém szerelmének.

DARÓCI ATTILA**Óriás vagy!**

Óriás vagyok!
Felnyúlok az égig!
Vakító fényem magasba szárnyal,
S feledésbe merül, mely értelen lesz.
Végtelen énem keres végtelen,
De nem talál sohasem.
Keresem magam a sötétben, fákra kúszom, a magasba,
Látlak téged, s magamat!
Mindent látok! Mindent látok a világban!
Fölemészt a rengeteg kép!
Fölemészt a rengeteg hang!
A Te hangod a Te éned!
Felugrok az énedig!
Óriás vagy!
És szeretlek!
Emlékszek a régi időkre!
Silány életem feledem örökre!
Szigorú hiányod hasítja gyomromat!
Mégis velem vagy, és kitörök belőled,
Mert szeretlek végtelen!

Ilka Gábor: Stációk**KISS GÁBOR****Szárnyaszegett**

Szárnyaszegett angyal vagyok,
Tanultam sok alázatot.
Fellegek közt járom utam,
Értelmetlen halálfutam.
Önmagamat míg nem lelem meg,
Nincs értelme életemnek,
Egyszer úgy is ráeszmélek,
S én leszek a legszebb lélek.

NAGY SÁNDOR**Békét akarunk**

Mondod Istenem
Sokasodjatok
Kérdem én minek a sok gyerek
Mikor háború fenyeget

Te ott fent ki világ ura vagy
Nem elég két háború de nagy
Most is rettegni kell?
Le a fegyverekkel

Adj enni az éhezőknek
Gyógyítsd a betegeket
Azért betegek
A háborútól rettegnek

Hagyj alkotni
S Mi alkotunk
Gyarapodni
Legyen szép otthonunk

Tégy bármit sújts le a rosszra
De aki jó annak életet adj
S reményt hogy nincs itt még a vég

Vagy háborúba küldenél sok ezer kiskatonát
S te a páholyból néznéd e véres csatát
Mit gondolsz ki élné túl
Csak te s az egész világ elpusztul

Istenem tégy csodát
Le a fegyverekkel!
Hadd éljünk tovább

Le a háborúval
Legyen végre béke
Ne kelljen rettegni
Hogy itt a világvége.

HORVÁTH ISTVÁN**Betlehem**

Mikor a föld csendjét feltöri az ének,
Menny harsanó fénye feszül a sötétnek,
Éberem vigyázók, ne rettenjete,
Kik őrzik a nyáját, odaérnek.

Mikor kedved szegnék bántó messzeségek,
Fondorlatos elmék ellenedre térnek,
Ajándékhordozó szíveddel ne félj,
Kiket csillag vezet, odaérnek.

Bár övéi között nem volt néki hely,
Kik várták, felfogták, mit sugallt a jel,
Pásztorok, bölcsék jászlához gyűltek.

Ezredévek múltán szíved éhét várva,
Hív most is éltetőn, kapuját kitarva,
Krisztus — ölelésben, a kenyerek háza.

TIMLER ÁDÁM**Meghitt ünnep**

Karácsonyfával szemben
Begyulladt a kandalló.
Kint a téli sötétben
Van már bőven elég hó.

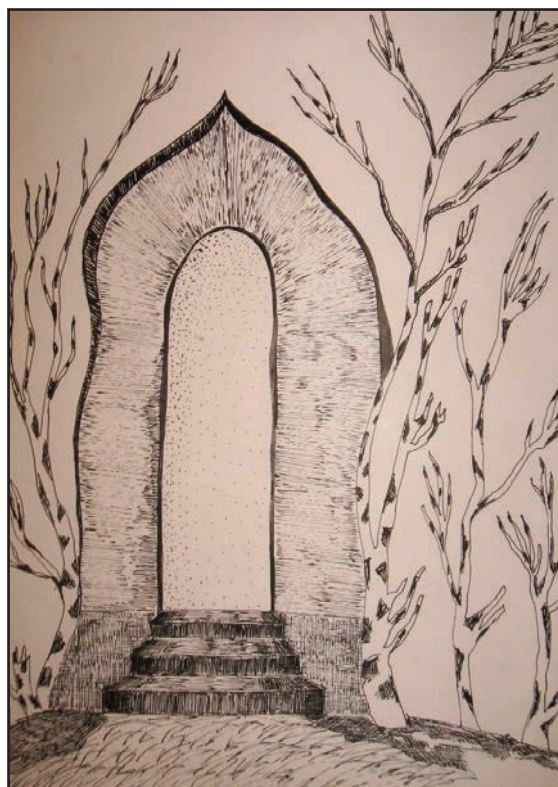
A tűz, mi bent lobog,
Árasztja a meleget.
Emellett ott van még
A családi szeretet.

Ajándék a fa alatt
Gazdájára már vár.
Kint a kutyusé lett
A hóból épített vár.

Meghitt ünnep ez,
Mindenki szereti.
Személyes ajándékok
Mutatják, hogy kell neki.

„Nagy dolgokat tenni nem tudunk,
csak kicsiket, nagy szeretettel.”

Teréz anya

Vaad Éva: Aranykapu

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN

Dől a torony, dől a harang!

(Az erdélyi magyar falvak rombolásakor)

Sötét az éj, konok, gyilkos vihar tombol a tájon,
 törött fogam, rágott körmöm véres húsemba vájom,
 szikla omlik, földre csavart bokrok és fák jaja pang,
 remeg a föld, dől a torony, és vele dől a harang.
 Mi ez a bős nagy fergeteg, mely ellátszik messzire,
 gyermekmesék, csodák réme, és másképpen ver szíve?!?
 Övé a lég, övé a föld? Övé ez a csatahang!!!
 Remeg a föld, dől a torony, és vele dől a harang.
 Olyan mindegy áll-e, ül-e, vagy némán fekszik-e
 magyar fajtám; elpusztul, vagy elsodródik messzire,
 vagy a sorsa meghasonlás, gyalázatos szajharang!?
 Remeg a föld, dől a torony, és vele dől a harang.
 Orkán tépi szét a képet, s borítja a szobrokat,
 viharhárfá hangja mellett bennszorul a gondolat.
 És dübörög? Vagy bulldózer temet, tapos, vagy a tank?
 Remeg a föld, dől a torony, és vele dől a harang.
 Ordíts, vihar! Ítéld, idő! S ítéld majd az utókor,
 mert minket már elvakít a szép szemünkbe jutó por.
 Állj meg, vihar! Nincs már Ember, nem maradt más
 csak a hant,
 s reszket a föld, dől a torony, és vele dől a harang!

Vaád Éva: Parókia

KOVÁCS GÁBOR

Egy téli estén

Egy szép, téli hófödte estén,
 A lobogó tűz mellett, egymást karunkkal fontuk át,
 Kint süvített a zord szél, és táncolt a hókirály.
 Ablakunk vacogott a téltől, szeme fátyolos ködben járt,
 Hisz látta, e két kis ember fényét, árnyékként suhanni
 tovább a nagyvilág.

A tűz pattogott mellettünk, egy kis parázsgyermek kélt
 táncra vélünk,
 Arra gondoltunk közben mi ketten, mily jó, hogy így
 élünk, élünk!

Ó, ég, tarts karodba minket, én átkelnék teérted hófödte csú-
 csokon át,
 Szállnék, mint Főnix madár, a csillagos éjen át.

Miközben álmunk hófödte csúcsokon járt, eljött hozzánk a
 hókirály.
 Szárnyán három kis angyal repült tovább, a szívünkön át.
 Elhozta nekünk a boldogság sugarát, mely melegíti szívünk
 minden kis zugát.

Ó, ég, tarts karodba minket, én küzdenék minden nap teérted,
 A hófödte csúcsokon át, szállnék, csak szállnék, mint a nagy
 Főnix madár.

Egy szép, téli hófödte estén, beragyogta a holdfény kicsiny há-
 zunk ablakát,
 Egymásra néztünk, és láttuk, hogy az ég mosolyt küld szívün-
 kün át.
 Szárnyaink hátán repülnék fel hozzád,
 Hogy te is lásd az angyalok álmát, szemük fényének a csillo-
 gását.

Ó, ég, tarts karodba minket, adj erőt és hitet egy életen át,
 Hogy tudjunk szállni a csúcsokon át, mint a mesés Főnix
 madár.

Téli haikuk

Zúzmaragyöngyök
 fák fagyott sóhajai –
 gyöngybefagyott bú.

Szürke menny megnyílt,
 hómadarak játszanak.
 Álmot lát a föld.

sza

Az ablakokon,
 hol jégvirágok nyílnak,
 kopogtat a fagy

Feldíszített fán
 gyermekmosoly hintázik,
 ezüstös díszén

hl

Betlehem
Gyurmából készítette: Horváth Gerda 3. a
Érdligeti Általános Iskola

Álomvágta

Szemhéjam lecsukódik,
Agyam zakatol.
Az Álom Hajóján
Kikötök valahol.

Süvít a szél,
A homok kavarog.
Egyszerre egy paripa
Hátán vágatok.

Szügye feszül,
Sörénye mellettem száll,
Arcomat szellő csípi,
Ám lovam megáll.

Feszülten figyel,
Csak előre fülel.
Figyelme tárgya
Ott van előttem.

Rájövök, mit
Bámul lovam;
Lovakból álló,
Hömpölygő folyam.

Felénk halad! Lovam
Színtiszta mámor.
Ugrik, és HUSS!
Ez már másik álom.

Kövári Lili
13 éves tanuló

Egy metafora zongorára

Ismeri a gyengéim,
Ismeri a hibám,
Az összes olyan pontom,
De a kedvenc zongorám.

Játék közben sokszor
Kiforgat minden akkordot,
Nem tudom irányítani,
Átlátni a darabot.

Ha fortén játszanék —
Szimplán heccből — meg sem szólal.
Viszont ha lágysz rész jön:
Ordít tele torokkal.

Mindent tudok róla
Az utolsó részletig,
De ha tonikát játszva domináns szól,
Az kissé elbizonytalanít.

Mégis, ha rajta játszom,
Szebbnek tűnik minden.
Szédülök az örömtől, de
Könnyek vannak a szememben.

A hangját száz közül is
Könnyű felismernem,
De ezt a vonzalmat
Nehéz lepleznem.

Néha úgy érzem:
Csak nekem szól ilyen keservesen.
Aztán meg oly szépen,
Ahogy másnak még sosem.

Mint tonika és domináns
Egyszerre megszólaltatva:
Nem tudom követni —
Enyhén szólva.

Pósa Fanni
15 éves tanuló

Madáretetés — Vernyik Anett 5. c
Bolyai János Általános Iskola

Esze Gabriella: Versillusztráció
Vörösmarty Mihály Gimnázium

Keresem

a világban a szépet
az emberben a jót
az égen a kéket
a csendben a szót
bennem magamat
magamban a rendet
a hátamon szárnyakat
mivégre lennem

sötétben kezet
kézben csillagot
dombtetőn szelet
hogyan itt miért vagyok

a tengerben a cseppet
mindig mást mindig egyet

Haikuk

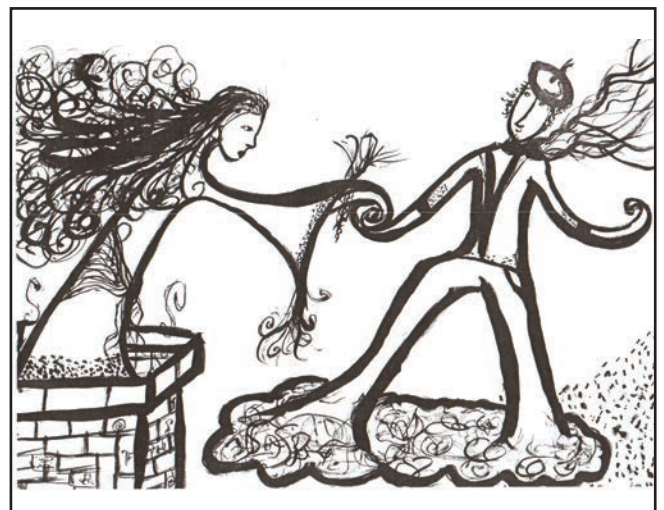
Esőcseppekkel
ékszerelik fel maguk
a csupasz ágak.

Csigaház-spirál
peremén vízcsepp csillan
ég vagy föld könnye?

Naphimnusz

Minden hajnallal újra születő,
simítsd le arcunkról
félelmét az éjnek!
Hűvös harmatban arcod fürdető,
ívét ki formálsz
sugárral levélnek,
bennünket alakíts
résznek az egészhez!
Villámokat dühödben dobáló,
mindig célba érő
nyilunk a sugarad,
ellenség-vakító,
légy fáklyánk te magad,
felhőkkel-esővel
aki viselsz hadat!
Kék égen lassú táncodat járó
békéhez vagy harchoz
léptünket igazítsd,
karddal és dallal is
népünk bánni tanítsd!
az ős-árnyat adó
erdőket lombosítsd!
Szél-hangú érintés után vágó,
minden vad és madár
rád emeli szemét,
valamennyi ember
karját nyújtja feléd.
Hegyek mögött csillagot álmodó,
akinek vére fest
alkonyatot, te légy
utunk végén a minket altató!

Hradszki Dóra
Vörösmarty Mihály Gimnázium

Ember Nóra: Versillusztráció
Vörösmarty Mihály Gimnázium

GYÖRI GÁBOR

MEGHASONLOTT MESE

... magányosan indult hát útnak. Nem tudta, mi vár reá. Lépett egyet a sötét ismeretlen barlangjának bejárata felé. Reménykedett, de félt, hogy álmainak és illúzióinak csapdájába esik. Tartott a fájdalomtól. Már nehezen viselte. Bensejét a rettegés járta át. Remegett az elmúlás hűvös fuvallataitól. Ez kötötte az élethez. Érezte, de nem értette. „Minden könnyebb lenne” – tudta. Agyának értelmesebb energiái a halál gondolata felé tereltek. Mégsem merte megtenni. Megijedt... A semmitől. Lábai tovább vitték. Egyre bele a megfoghatatlanba, mind léte érthetetlen mélységeibe.

Nem gondolta, hogy a Boldogságba vezető úton kalauzának ennyi metamorfozisztikus alakját látja lebegni szemei előtt.

Elérkezett egy – szerinte – teljesen felfedezetlen vidékre, ahol a meglepetések fáí sorakoztak egymás mellett, mértani pontossággal. Hite az ellenkező irányba indult, így elve-hagyottan, magányosan állt a tények tisztásán élő, kegyetlen Valóság-bírák előtt. Ők megviselt tekintetét nem kímélve, az arcába olvasták bizonytalanságának alapjait. Magyarázkodott. Emlékezetébe idézte a megtanult bölcsességeket. Segítségül hívta kreativitásának tárházát. – De az eredmény kiábrándította. Semmit nem ért el, tehát minden eddigi hiábavaló volt. Értelmetlen.

Nem hitt az értelmetlenségben. Mindent egy előre elrendelt, célt adó hatalom megfontolt lépésének tekintett. – Megpróbált hát menekülni. A valóság értelmén keresztül, meghasonlott önmaga elől. Gyorsított hát léptein. A föld futott csizmái alatt. Egyre sebesebben és sebesebben. Most szabadnak érezte magát, a hajszában. De lehet, hogy ez csak álmom és illúzió? Hiszen társra vágyott. Ezért indult útnak.

Akikkel barangolásai során találkozott, mind megálltak ismerkedni, s a végén mellé szegődtek. Elkápráztatta őket lelkesedésével és a felkínált lehetőséggel: a megelhetetlen Boldogsággal. Hazudni is képesek voltak érte, és ő... elhítte. Vágya hajszolta, ereje naivságba torkolt. Azonban rövidebb-hosszabb idő után meguntta elhasználdott barátait. Azok, ahogy lenni szokott, elmaradtak mellőle. Ilyenkor mindig elszomorodott. Lassított a tempóján. Komótosan ballagott tovább az úton. Reménykedve.

Egyedül...

RINYAI LÁSZLÓ

A KUTYA ÉS A TALAJVÍZ

Hősöm: „Házat akarok venni Érden. A Pest környéki települések közül Érd a legszimpatikusabb, itt kedves, intelligens, segítőkész emberek élnek. Egy gyönyörű, kertes ház szép, masszív kerítésére ki van írva: ELADÓ 09/10.123-4567. Egy szimpatikus, csinoságot sejtető női hang hívott megnézésre:

— Én várom, de nem tudom, az elvált férjem ráér-e. — „Bárcsak ne érijen rá!!!” gondoltam. Persze a még ott lakó volt férj éppen ráért aznap. A kaput nyitó nő csinosnak csinos, de nem az igazi, nem szőke. A csokoládéfagyalt színű, feltupírozott haja oly gömbölyűen szétáll, mint egy labdarózsa. Amint a nő kitérte a kiskapuját, bementem volna feléje, de utamat állta egy csaholó, nyelvet öltő, farkat csóváló lény. (No, nem az elvált férj.) Aztán mégis beengedett, előtte körülszaglászott. Teraszon át a keskeny, de barátságos előhelyiségbe jutottunk. Innét az étkezőbe, ahol egy asztalkához kellett ülnöm. Az erős testi felépítésű elvált férj álldogált előttem. Zavarba jöttem, elkottyantottam, hogy nincs annyi készpénzem, még el kell adnom egy kisebb házat, hogy meg tudjam venni. „No, ezek mindjárt kirúgnak. Pedig milyen csodálatosan szép ez a ház! És olcsó!” — De talán ELŐBB NÉZZE MEG! — szólt rosszallólag a volt férj. — Természetesen. — Felálltam. „De nem vagy szimpatikus, felesleges vagy.” Mintha megértette volna, kijelentette, hogy ő most megy, mert sok a dolga. A nő átvezetett a konyhába. A beépített konyhaszekerény a munkalappal marad, de a gáztűzhelyt és a frizsidert magával viszi. Hümmögtem, nem nagyon érdekel, ez az oldalbordám reszortja. Utána visszajöttünk az étkezőbe. Ekkor a konyhába bement egy karót nyelt, öntudatos, magabiztos, elkényeztetett, az anyjánál kevésbé csinos lány („Jó napot!” vagy „Fapapucs!” köszönés nélkül). — Felmegyünk az emeletre, mindjárt adok egy papucsot — jelentette ki zavarban a nő. „Ugyan lukas zokniban jöttem, de sötét, alig látszik rajta a lyuk.” — Azt nem hiszem! — szólt ki barátságatlanul a kis lény az amerikai konyhából. — Papucsot nem! — Az anyja kényszeredett mosolyt vetve rám ezt mondta: — Ja, persze, mert ott te takarítasz. — Miért? Hogyan? — kérdeztem megszeppelve. — Zokniban! — dörrent rám. „Ez képes keresztbe tenni a kedves anyjának, képes elriasztani a vevőket. De miért?” Elindultam a kissé lukas zokniban a csigalépcső irányába. — Vigyázzon! Úgy kell lépkedni felfelé, mint a katonáknál: Bal-jobb, bal-jobb. — „Röhögőséges.” — Látom. Külön lépcsőfoka van mindenütt a bal és a jobb lábnak. — Kissé restelkedett: — Azért, mert kevés anyagunk volt. — A lépcső tetején jobbra mutatott: — Ez a manzárdszoba a fiamé volt, aki már elköltözött. Látja, szép, világos, az utcára néz. Itt beépített szekrények vannak, rengeteg rakodótér. — Kitért egy szekrényajtót, mögötte üres polcok. Csak egy kopott heverő árválkodott a szobában. — Jöjjön át a lányom szobájába, balra. — Nagy meglepetésemre a barátságatlanlanka ott ült, a számítógép előtt. Felopózkodott, amíg az anyja odaát magyarázott. „Nehogy nélküle tegyük be a lábunkat az ő szobájába.” Félve léptem be, épp csak bedugtam az orromat. A nő megkocogtatta a sima barna lemezburkolatot: — Ez mosható! — „Mit érdekel! Ez női fontoskodás.” A kislány megint valami undok megjegyzést tett. — Ó ám a mi kis rendcsinálónk — próbált enyhíteni rajt az anyja. „Az okozza a te barátságatlan frusztrációd, hogy anyu-apu nem marad a fenekén, válik. Ráadásul valószínűleg apu részére hallgatózol.”

Lefele még jobban kellett vigyázni, mert bekövetkezhett volna, hogy az egyik irtózatosan csúszós és keskeny fél-fokon előre-csúszik az ember lábujjvégén a bő, leffegő, sokat mosott zoknija, aztán a következő fokon alágyúródik a talpára, amire a vevőjelölt egyáltalán nem számít, egyensúlyát veszti, és gerinctöréssel lent találja magát a nappaliban. (Napos; világosbarna, pácolt furnérlemezből készült szekrényekkel; halványpiros plüssbevonatú kanapé; alacsony dohányzóasztal. A falakon giccses képek.) — Most menjünk hátrafelé! — „Örömmel. Arra

vagyok aztán igazán kíváncsi! Az eddigiek lakberendezési (női) szöszmötölést igényelnek, amihez nincs érzékem.” Kitérta a garázs + műhely ajtaját, a falain látszott a felszívódott talajvíz. „Ühüm. Nem meglepetés.” Persze nem szóltam, mintha észre se vettem volna. A két és fél méter magasan a falra felfüggesztett cirkogejzirhez lépcsőfokok vezetnek fel. „Aha. Addig szívárogo fel a talajvíz. A lakásban a fa falburkolattól nem látszik.” Kíváncsi lettem, hogyan lehet feljutni a padlásra. Nagy csodálkozásomra: kivezetett a szerelőakna nélküli garázból, és rámutatott egy nyitott oldallépcsőre. Gyorsan felment, és a bevezető lépcsőpihenőn várt. Amikor én akartam elindulni, mellém szegődött a kutya. (Jobban megnéztem: gyönyörű szép, csillogó szőrű, hegyes fülű, értelmes pofájú juhászkutya [farkaskutya]). — Gyere fel te is! — Csaholt, csóválta a farkát. — A kutyák nem tudnak lépcsőt mászni. — „Micsoda tévedés! Az egyik panelházban a kutya naponta négyszer vidáman fel-le sétál.” (Öt emelet az alagsorral együtt.) Felmentem, a kutya nem jött. Egy masszív kéményen akadt meg a szemem. — Hol van a kéményajtó? — kérdeztem. — Pardon — folytattam, megpördültem, és egyik kezemmel közben jól végigsimítottam (megtapogattam) a nő egyik ruganyos, jó tapintású, nagy mellét. — Igen, megtaláltam. — De a nő alig reagált, én meg elvesztettem a bátorságomat. „Eh, egye fene, nem folytatom, még kútba esik miatta az olcsó vétel. Szinte ingyen van.” — Megmutatom a kút — javasolta csodálkozónivaló készségesen. Igen kíváncsi lettem, hogyan lehetséges az — amit már a telefonba is mondott —, hogy a terasz alatt van a kút. Kinyitott egy kis vasajtót a terasz oldalában, és meglepő módon mögötte volt egy kocka alakú térségben a kör alakú aknakút. Amikor belepillantottam, megdöbbsentem: Egy méter mélyen áll a víztükör, tehát ilyen mélyen van a földfelszíntől a talajvíz. Eközben hirtelen azt éreztem, hogy vizes lesz a kezem. „Hogyan lehet ez, hiszen nem mártottam bele a kút vizébe?” A kutya nyalta meg a kezemet. Barátságos érzés ömlött szét bennem a szép kutya iránt. — Hogy hívják? — kérdeztem. — Danuta. — „No, de ilyet! Lengyel leányneve van egy magyarországi kutyának. . . A férjednek lehetett egy ilyen nevű, szőke, lengyel szeretője. De miért túrted, hogy róla nevezze el a kutyáját?” Előre sétáltunk a kerítés felé. Nekem is egy csinos, szőke, karcsú, csodálatosan ruganyos mellű Danuta jutott az eszembe. „Megkísértesz, Danuta — néztem le a lábamhoz dörögölöző kutyára — azért, hogy megvegyem ezt a gyönyörűnek kinéző uszály-házat?” — Ja, ez a vízakna — mondtam egy köfedél mellett. — Nekünk van ám spirálunk — jelentette ki büszkén a nő. „Na, ez igen jó, akkor nem kell fogalmazáságtóló használnunk.” Egyébként elgondolkodtam, mi a fene lehet a spirál. Megint megsokkolt. Egy spirál alakú vason van a vízóra. Az aknában álló vízből húzta ki. Danuta eközben letelepedett egy szürke műanyagcső mellé, amely a talajból áll ki. — Még szerencse, hogy van csatomabekötésünk. — Körülnéztem. — Ja, ahol a kutya fekszik. — Cseperegni kezdett az eső. — Igen. Ott arra, amikor az a nagy esőzés volt, kiöntötte az emésztőket, a telket elöntötte a szahara, igen búzlott. — Danuta közben hegyezte a füleit, és igen okos szemével feltűnően kérdőn tekintett felénk. — Most mit kérdezel? Olyan okos, csak hogy nem beszél. — „Ezt mondja: 'Vedd meg a kutyaházat, és hadd maradjak itt Veled, Neked. Szimpatikusnak találalak, amikor körülszaglásztalak. Nem akarok máshová kerülni. Netán sintértelepre.' ” A ház(víz)nézés után üzenetet küldtem a nőnek: „A vétel tárgytalan, de Danutát igen megszerettem.

DARÓCI ATTILA

MÁS-VILÁG

Örök álom jön szememre, s majd tiédre. Szállok fel az égbe vagy le a mélybe, hol szemem örökre csukva lesz majd. Lent, a vörös sötétben égeti bőröm a gonosz lehelete. Párája facsar, s arcába markol tenyerem; letépem álarcát. Magamat látom szemében, majd eltaszít. Zuhanok. Még mélyebbre hullok alá; zuhanásom perzseli a levegő részecskéit, mik szikrákként terjednek szét, majd szállnak a magasba, felhők fölé, csillagok fölé, a mindenség fölé. Szikrákból szült új létem már odafönt szárnyal, és letekint kormos régi valómra, mely immár mozdulatlan hever a mocsos mélység sötétjében. Mégis odalent vagyok. Szemem lassan nyílik, így szokja a sötét világot, majd fölsejlik a többi alak, kik ugyanúgy hevernek, mint én.

Ez itt egy más világ.

Egyre távolabb látok, fákon és dombokon túl. Sötét az „ég”. Sötétek a hegyek és minden. Mozdulatlan feksziünk egyre többen, és várjuk a kelő Napot, -mi sosem jön-, mi meleggel tölti fel lelkünk, várjuk a csillagot, -mi sosem jön-, mit tükrözhet szemünk, és a Holdat, -mi sosem jön-, mi éjjel is árnyassá váltja a világot.

Ez itt egy más világ.

Sötét szél fúj a sötét vidéken, hamuval és porral telítve szűkre nyitott szemünket. Viharrá növi ki magát, mi a szenesedett testeket tolja el újtájból. Süvítő hangját csak a földön csúszó létünk karistolása kíséri.

Az ott a másvilág.

KARÁCSONY ISTVÁN

A GYÓGYÍTÁS DIADALA (?)

...és a nagy levelű pálmafák a szikrázva tüzelő napot eltakarták egy-egy villanásnyira. Néztem a tenger végtelenségét, ahol az éggel összeér. A két kékséget: planétánkét és a mennyboltét. A sárga tengerparti fővény meleg homokját turkáltam lábammal, miközben virágkoszorúkkal a fejükön táncoltak elém azok a csillogó bőrű lányok, akiknek csipőjük ütemes ringása már-már gerincvelőmet csiklandozta, és...és...

Ekkor az orvos a beszélő mondókájába vágott:

– Kérem, rövidebben!

Nyugodt volt, mégis gyorsabb tempójú beszédre ösztökölte a beteget. Az asztal, amelynél ültek, közel sem sugárzott valami medicinális jelleget. A rendelő is inkább egyfajta polgári szalonra emlékeztetett, mint másra. A valamikorons elszívott megannyi cigaretta füstjének émelygős emlékezete ránehezedett a rendelőre. A menynevezetről lógó kissé giccses csillár valamilyen kifürkészhetetlen ok folyamán olykor-olykor beimbolygott. A páciens görnyedt alakja furcsán összeolvadt a foteléval, amelyben ült. Az élet szabdalta, ráncos, öreg feje mintha az ódon fotel felső kerevetjéről csúszott volna a nyakára, s varázslatra elevenedett volna meg.

Az orvosra emelte tekintetét, közben remegő kezével a fotel karfáját markolászta.

Mondataira az orvos igazán nem is figyelt, inkább arra, hogy a putriszagot árasztó embertől hogyan szabadulhatna meg mielőbb. Az orvos – bár nem volt rossz ember, s a maga módján az elesett elmebetegeket is szeretete – most ettől a betegtől szabadulni akart mielőbb.

Tudta: a színes álmok szerves velejárói betege bajának, de az csak átmeneti javulásra számíthat.

– Nézze, barátom, talán ezek az injekciók segítenek a remegésén, nyugtalanságán, fáradtságán és a fájdalmain is – így az orvos, miközben bal kezével felemelte a kék dobozt, amelyben az ampullák lapultak.

A beteg, mint aki tartott valamitől, kérte az orvost, hogy az injekciózást az ünnep – karácsony – után kezdje el. Hogy ezt a kérést az élet perifériájára szorult ember éles agárösztöne sugallta-e, azt nem tudni, de ígérte, hogy az ünnepek után jön.

Majd köszönve a törődést vette a zsíros kalapját, és elcsoszogott.

Othonában az öreget – ha ezt a helyiséget annak lehet nevezni –, csak egy ócska lavór és egy ásatag tűzhely várta. A vaskályhában lobogott a láng, s mint valami groteszk ördög, szemével a pókhálós, koszos falakra kacsingatott, amelyeknek egyik oldalán egy indiánorra emlékeztető vízcsap csepegett. Az öreg fő helyéül az agyonhasznált szalmazsák szolgált, amelyen valaha télikabátként hordott ruhadarab volt, a takaró szerepét is betöltve egyben.

Emberünk ledőlt a szalmazsákra, a kabátfélét magára kanyarította, elnyűtt kalapját fején hagyta. Szakállas figurája az agyonnyomott fejfedővel, fáradt szemével olyan volt, mint egy középkori ikon szentje.

...de a szép kék ég alsó fertályán most már vakítóan tűzött a nap. Az igéző lányok odajöttek a napbarnított délceg férfihez, akinek szalmakalapja védte bondor hajával keretezett fejét.

Igazi férfi volt, akit a tenger hullámai csalóka csobbanásokkal, mint szirénhangokkal akartak elbűvölni. Végre hozzáértek a virágfüzérbe öltözött kreol lányok, s kézen fogva táncoltak vele. Az ég valószínűtlenül bársonyos volt, amelyet – akárhogy is akarta – nem tudott utánozni a lágyan hullámzó tenger. A mindent körülvevő nyugalmat még hangsúlyozottabbá tették a csillogó vízben a magukat lazán lebegtető, fehéres medúzák. Barátunk rendkívül jól érezte magát, szinte teljes lényét belefúrta volna az eget és a földet kettéválasztó mindenségbe. Közben az egyik virágos hajú lány hozzásimult teljesen. „Ó-ó, kedvesem”, s átölelte azt a karcsú derekat, amelyet – úgy érezte – a sors neki teremtett. És az illat, amely körülengedezte, magával ragadta. Ekkor érezte, milyen nagyszerű élni a világon. A szájából kicsöppenő mézga, amely a mellette levő hölgy vállát csókolgatva teremt, fényes csíkot húzott kettőjük közé.

...s ekkor, ó, jaj, a szalmazsák zizegő hangjára riadt fel. Az órára nézett, amelynek rozsdás számlapja előtt csak a kismutató járt. Nyolc lesz mindjárt. Bár nem volt az öregnek honnét lekésnie, mégis sokallta az időt, amelyet az ócska szerkezet mutatott, s kevesellte, amelyet álmaiban töltött. Végigjártatta hunyorgó szemét lakhelyén, s korgó utálattal a gyomrában tapasztalta, hogy semmi nem változott

körülötte, csak a tűzhely szemei záródtak le, majd el is aludt. Az öreg keze a szokásosnál is jobban remegett, fájdalmai erősödtek, fáradtságával már nem is törődött. Nyugtalanságát az elveszett álmom szomorúságának tudta be.

Kevés vizet csurgatott a lavórba, inkább csak bozontos szemöldökét érintette meg, hogy valami mosdásféle legyen. A be-madzagolt ajtót nagy nyikorgás közepette résnyire nyitotta, de a külső látvány nem volt magával ragadó. A ködös decemberi reggel az ajtó előtt gubbasztó macskával együtt beszökött a szobába.

Ó, Istenem, csak lenne már megint este, gondolta, s mással nem törődve azon ábrándozott, hogy a Jóisten milyen igazságosan méri a jussokat, hiszen amit nappal elvesz tőle – egészség, erő, frissesség –, azt mind, de mind éjjelente ezerszeresen visszaadja. Az öreg legbensőbb titka volt, „amit csak orvosával közölt”, hogy a napi nyüglődés és gyötrődés után mindig következik a megváltó éjszaka csodálatos varázsával s minden gyönyörűségével.

...elmúlt a karácsony, az újév és a vízkereszt is. Az öreg álmai továbbra is csodálatosak voltak, bár nyomorúsága nőttön-nőtt. Már ennivalója sem volt, s egyre göthösebbé, ápolatlanabbá és elesettebbé vált. Valaki szerencsés közbenjárására egy szociális otthonba került: tisztaság, rend, fegyelem, ruha és a szeretet melege vette körül. Valódi otthona lett a betegnek. Az orvos, aki már régebről ismerte, szívesebben közelítette meg az immáron emberi mivoltát visszanyert páciensét, aki beteg volt, nagyon beteg.

A konszolidált, normálisnak mondható étellel nem szűnt meg remegése, fáradtsága, göthős köhögése, nyilálló fájdalma. Visszont a kapott injekciós kúrára minden egy csapásra megváltozott.

Az orvos igazi jó szakembernek bizonyult. Megszűnt a remegés, az erő visszatért, a fájdalmak is a múlté lettek. Az öreg mégis szinte egész nap kedvetlenül gubbasztott ágya szélén. Az ápolónő bizalmasan veregette az öreg vállát az orvosi viziteken, s a beteget túlharisogó csiviteléssel referált, hogy a javulás ilyen meg olyan. Az idős beteg fél szemét zárva tartva a másikat az orvosra emelte úgy, mint az a gyermek, aki valami rossz fát tett a tűzre. – Hogy van, kedvesem? – kérdezte nyájasan a doktor, leállítván az ápolónő fokozott aktivitását. – Hogy érzi magát? –, s szelíden az öreg bal vállára helyezte a kezét.

Az idős ember szemében könnycsepp csillant meg.

– Doktor úr, jobban vagyok, nem remegek már, a fájdalmak is megszűntek, de mondja meg, hová tűntek a nagy levelű pálmák, a tengerparti főveny meg a körülöttem táncoló virágkoszorus lányok?...

Vaad Éva: Vízpart

HABOS LÁSZLÓ

KARÁCSONYI TÖRTÉNET

...Miközben cellatársait figyelte, felegyenesedett a lány, hogy tegyen néhány lépést elszibbadt lábával. Ekkor úgy érezte, hogy valaki őt nézi. És valóban, a kócos hajú angyalcsináló mindig mérges tekintete szegeződött reá. Nem szeretett arra az asszonyra nézni, és azt sem szerette, ha őt mustrálja a furcsa teremtés. Nem értette ugyanis, hogyan volt képes olyan tettekre ez a nőszemély?! A minap hallotta két cellatársának beszélgetését, melyben az asszony rémtetteit emlegették. Nem értette igazán, hogy miért fordultak hozzá a várandós nők, hogyan voltak képesek ilyen cselekedetre? Ekkor arra gondolt magában, hogy mégsem lesz ő apáca. Igazából azt szeretné, hogy majd egy aranyiszóke hajjú, angyalarcú kisleány *édesnek* szólítsa őt. Ezután ismét az édesanyja jutott eszébe. A család, az otthon, a meleg szobában feldíszített karácsonyfa. A finom ételek illatát vélte érezni. Halkan korgott a gyomra. Nem szégyellte. Fülében hallotta, mert akarta hallani a karácsonyi énekeket. Önkéntelenül dúdolni kezdte az oly gyönyörű dallamokat. Észre sem vette, hogy a nővér lépett mögéje, csak a fülében hallotta a halk suttogó hangot: „Igen, ma született meg a Megváltó!” Mosolygó arccal nézett fel, de hirtelen villany gyúlt a zárkában. A késő délutáni szürkéséget felváltotta a gyengén világító égő fénye. A fény volt a jel. A jel a várva várt engedély. A vörös hajjú, aki eddig a falnak támaszkodva állt, segélykérően nézett a fiatal munkáslányra. Tenyerével szorította fájó derekát. A fiatal lány elvette a sarokban feltornyozott szalmazsák tetején levőt, és gondosan elhelyezte az asszony szokásos fekhelyét. Az fejét megbiccentve köszönte meg a segítséget. Gyorsan lefeküdt a zsákra, és magára húzta a szakadt pokrócot. Fázott, hiszen se harisnyája, se fehérneműje nem volt a szerencsétlennek. Persze nem ő volt az egyetlen, akinek hiányos volt a ruhatára. Fáztak mindannyian, mert hideg volt a rideg zárka. Fájtak csontjaik, fájtak a nehezen összeforrt csontok. Szét-törésükhöz elég volt egyetlen erőteljes rúgás a kihallgató tisztek borbakancsos lábától. Fájtak a meggyötört fejek is a hosszú órákon át folyt faggatózások miatt. Sokára jött el mindennap a várva várt este. Az este, amikor végre megpihenhettek a fájdalom gyötörte testek és sérültté vált lelkek. Némi nyüzsgést követően lassan helyükre kerültek a szalmazsákok. A zsákokra az elcsigázott testű lányok, asszonyok. Sorban magukra húzták a foltzott pokrócokat, melyen meg kellett osztzkodniuk. Kint halkultak a léptek, eltávolodott az ór a zárkaajtótól. A hosszú hajjú egy hirtelen mozdulattal kibújt a munkáslánnyal közösen használt pokróc alól. Az egyedül maradt leány könyökére támaszkodott, és úgy figyelte, ahogy társa a kenyérbél–karácsonyfa helyezte a nyakában rejtett papír-füzért.

– Boldog karácsonyt mindenkinek! – suttogta, és visszamászott a durva pokróc alá. A kövérkés munkásnő is megindult, lassan a térdein haladva eljutott az asztalhoz, és blúzának egyik gombját, mint csillogó dísz helyezte a kenyérbél-fa egyik ágára. A visszautat is térden tette meg. Pokróc-társa, a foghiányos Margó sziszegve köszönte meg felajánlását.

– De szép! – jegyezte meg vörös Gizi el-elcsukló hangon.

– Csodaszép! – tette hozzá halkán, sebes térdét szorítva könnyes szemekkel az öregasszony. Az arcokon bátortalan mosoly, némelyek szemében egy-egy bátortalan könnycsepp jelent meg, de mindannyiuk lelkében a különös karácsony békés öröme lelt helyet.

– Dicsőség a magasságban Istennek! – hangzott hirtelen a suttogó felkiáltás a nővér szájából, miután minden áhitatra éhes tekintet az ő arcát kereste.

– És békesség a földön minden jóakarató embernek! – válaszolta halkán a suttogó kórus.

Kintről erősödött az ór léptének zaja. Kattant a zárka ajtaja. Néhány test megrezzen, néhány szív erősebben dobbant. Belépett az ügyeletes tiszt. Kaján vigyorral arcán tekintett végig a pokrócok alatt szorongó elitált-állományon, majd néhány szem szaloncukrot a magasba dobott. A zárkalakók meredt szemekkel figyelték a szatniolpapírba csomagolt édességek zuhanását, majd buk-fenceit a cella betonlajzatán.

– Karácsony van, vagy mi a fene! – mondta nevetve a tiszt, miközben, mint megannyi vicsorító farkas vad tekintete szegeződött reá. Gyors mozdulat után zárult be a vasajtó. Hirtelen néma csend és döbbenet költözött a zárkába. Néhány hangos levegővétel után a kövérkés munkásnő felállt, odalépett a cukorkákhoz, és összetaposta azokat. A döbbenettől feszült arcok lassan együttérző mosollyá váltak. Újra léptek zaja hallatszott, miközben az asszony visszamászott fekhelyére, majd sötétség lett. Az ór lekapcsolta a villanyt. Néhány „Jó éjszakát!” köszönés és „Szép karácsonyt mindenkinek!” meleg köszöntése röpített a sötétben. A nővér gondosan betakarta közös pokrócukkal a beteg öregasszonyt. Úgy gondolta, ez lesz az ő ajándéka a fájdalmaitól szenvedő zárkatársa számára. Imára kulcsolta kezét, és fohászba kezdett. Arra gondolt, milyen egyszerű dolog lenne, ha megajándékozhatná mindegyik rongyos sorsráját egy-egy tiszta fehérneművel, meleg ruhával és valami finom étellel! A hideg végigfutott mezítelen lábán. Amennyire tudta, összehúzta magát. Az éjszaka imádságos virrasztására készült. Alig kezdett bele fohászába, zörrent a zárka ajtaja, és világosság gyúlt. Az ajtóban egy ijedt tekintetű vasmunkásnő állt. – Csináljanak helyet neki! – hangzott a felszólítás az ór szájából, amint betessékelte az ismeretlen asszonyt. Hangos kattanással zárult be a kilépett tiszt mögött a zárka ajtaja. Az apáca boldogan adta át fekhelyét az újonnan érkezettnek. A fény ismét kialudt, s újra csend lepte el a cellát. A nővér az egyetlen székre telepedett. Boldog volt, hogy ismét adhatott valamit. A megszeppent asszony feje eltűnt a durva pokróc alatt, csak halk szipogásának hangját hallotta a mellette fekvő öregasszony. A nővér imádkozásba merült, s nem hallotta a halk mocorgás nesztét maga mögött, csak meglepetten érezte, hogy vállára terült a zárkában levő egyetlen kabát. Az éjszaka sötéteje elnyelte a zárkát. A szemek lecsukódtak, s monoton hortyogások hallatszottak a pokrócok alól. A nővér ekkor lelkében harangszót hallott, éjféli misére hívó, lágy harangszót. A kórosötét cellában térdre ereszkedett a nehezen összeforrt csontú törékeny test. Mosolygó arcán az ajka néma énekbe kezdett: „Menyből az angyal eljött hozzátok...”. A munkáslány már mélyen aludt. Álmában újra szabad volt. Ott állt a hófödte tetejű falusi ház meleg szobájában, a bolyhos pulóverében a szépen feldíszített karácsonyfa mellett. Húgával együtt kezdtek a karácsonyi dal éneklésébe. Boldogan nézte a pislákoló gyertya fényét. A fenyőfa és a finom ételek kellemes illata töltötte be a szobát. A lány hangja elakadt, nem tudta folytatni az éneklést húgával. Odalépett az édesé elé. Szorosan magához ölelte, és hangos zokogásba kezdett...

BEMUTATKOZIK

GRÓF MÁRIA

Szombathelyen születtem 1930-ban, négy gyermekes tanítócsalád első gyermekeként. Édesapám kántortanítóként nemcsak tanította, hanem nevelte is diákjait, akár saját gyermekeit. Édesanyám kiváló segítője volt Apámnak a nehézségekben is. Tanulmányaimat az Angolkisasszonyok Intézetében kezdtem

Klotildligeten, Édesapám akkor Piliscsabán tanított. A háború közbejötté miatt azonban nem úgy folytatódott életem, ahogy terveztük. Közgazdasági technikumai képzését szereztem.

Az irodalmat mindig nagyon szerettem. Színész szerettem volna lenni, de a Közgazdaságtudományi Egyetemre nyertem felvételt, melyet sajnos nem fejeztem be, részben a saját makacsságom, részben egyéb körülmények miatt.

Mára már sokat tanultam az életről, melyet fiatalon sohasem, vagy talán nem is tudtam – vagy inkább nem is akartam megérteni és elfogadni.

Mostanában ébredek rá, hogy mennyi bölcsességet adtak kiváló szüleim és sok remek tanárom.

Az én hibám, hogy csak úgy 70 után figyelek rájuk igazán.

És ahogy barátai látják őt:

„Gróf Mária megjelenése tükrözi egyéniségét: „nomen est omen”, nemes a szó legszorosabb értelmében. Többszöri beszélgetés során, melyek órák hosszát tartottak, olyan mély barátságga alakult a kapcsolatunk, hogy megnyílhattunk egymás előtt. Nemcsak szavakban, de írásaiban is tükröződik mélyről jövő gondolatisága. Örömmel hallgattam közös kávézásaink alkalmával verseit, mindig talált a témához kapcsolódót. Talán mondhatom, hogy szüleim helyett lelki anyát találtam itt Ófalu történelmet idéző poros utcáiban. Versei tükrözik mélyen szántó gondolatait, örömet, bánatát, és ez csodálatos a hallgatóság, illetve az olvasó számára, mert saját gondolatait idézi fel szép szavakban, színes soraival. Kívánom, hogy még sokáig szülessenek ilyen versei a mi legnagyobb örömeinkre.”

„Gróf Máriával találkozáskor mindig elgondolkozom: így kell, így szép megöregedni! Csakis így volna szabad. Meg is kérdeztem tőle: hogy sikerült így megőriznie magát?

– Hát kedvesem, nem akarok, nem is tudok mindenbe belefáradt, életunt öregasszonyként létezni! A Jóisten megáldott elegendő női önérzettel, emberi tartással, békés, megbocsátó lélekkel. Ez mind ott van az arcodon, és csodállak is érte! – mondtam. Összes verse igazolja azon állításomat, hogy aki mások érdekében is tud szót emelni, az az ember nem csak kívül szép! Belülről is világít angyali, meleg-fehér fényvel, melynek lángjánál jóleső melegedünk. Él, melegít bennünket még sok-sok éven át, kedves barátunk, társunk, Máriánk!”

SZABÓ IMRE

Az Alföld szülőtte vagyok. Szeretem e nyílt, tiszta, kitárulkozó vidéket. Szeghalmon láttam meg Isten csodálatos világát 1930-ban egy tanítócsaládban. Felmenőim apai és anyai részről is mind tanítók voltak. Gimnáziumban érettségiztem, aztán elvégeztem a tanítóképzőt, majd az Építőipari Technikumot, így Ózdon az Iparitanuló Intézetben tanítottam szaktárgyakat. Építészként dolgoztam az Ózdi

Kohászati Üzemek alkalmazásában. Itt szólított meg az Úr újra, és én nem akartam engedetlen lenni: jelentkeztem a Debreceni Református Teológiai Akadémiára, így lettem lelkipásztor 1984-ben. Első írásom negyedik elemista koromban született: anyák napjára kellett fogalmazást írunk. Tanítómnak úgy megtetszett dolgozatom, hogy az év végi vizsgán ő maga olvasta fel.

Verseket tizenkét évesen kezdtem írogatni, csak magamnak.

Sok versem elveszett a háborús események során. Ebben az időben más is történt velem: Isten szeretetteljes szava megérintette a szívemet. A többiről beszéljen ez a vers:

ÍGÉRET ÉS BETELJESÉDÉS

(Mottó: Ézsaiás 43.)

Mögöttem volt tizenkét év,
Mikor az Igét kaptam én.
Szívem boldogan fogadta,
Zengett benne mindig újra.

Végigkísérte életem –
Áldott légy érte, Istenem!
S hogy még ma is szólsz, köszönöm,
Hallgatnom most is örömmöm:

Ne félj, mert megváltottalak
Téged, neveden hívtalak,
Tulajdonomná tettelek,
Enyém vagy, és én vezetlek.

Ha vízen mégy át, ott vagyok,
El nem borítnak folyamok.
A tűz sem árthat teneked,
Égéstől, lángtól védelek.

Mert Urad vagyok, Istened,
Megtartód és a mindened!
Szeretlek féltőn s oly nagyon,
Hogy élted megszabadítom.

Ne félj hát, én veled vagyok,
Érted váltságot is adok,
Mert nagyon becses vagy nekem,
Vigyázok reád szüntelen.

Csak én vagyok az Istened,
Kezemből más ki nem vehet.
Magamnak én megtartalak,
Én készítek neked utat.

Ne nézd a régi dolgokat,
Ne kutassad a múltadat,
Mert újat kezdek teveled,
Újat cselekszem, tudd te meg:

Pusztában vizet fakasztok,
A sivatagban folyamat,
Hogy inni adjak teneked,
S te szeretetemet hirdessed.

Szeretetét megmutatta,
A lelkemet Ő gondolozza.
Azóta más lett életem,
Mindig törődik énvelem.

Fiát adta értem s nekem,
Őáltala fogja kezem,
Őáltala megszabadít,
Őáltala megvált és hív.

Sivár éltem széppé tette,
Száradt lelkem élesztgette.
Szellemem táplálja olajjal,
Szent szelleme megvigasztal.

Betelve ígéret és áldás,
Szava szól – csupa biztatás –
Ráfelve megértettem,
Újat készít nekem, bennem.

Örömmöm így Benne lelem,
Igáját könnyen viselem,
Mert gyönyörűvé tette azt,
Legyen Övé a hódolat!

Jézusra nézz, ismerd meg Őt!
Befogadja a keresőt!
Szellemem új életet ad,
Ki Krisztusban van, Új Élet az!

BEMUTATKOZIK

VAÁD ÉVA

Mindig a művészetek közelében éltem. Édesapám, Vaád Ferenc költő, újságíró, színikritikus volt.

Kislány korom óta nagy hatással voltak rám művészbárái, kortársai.

Első verseimet 15-16 éves koromban írtam. Ekkor kezdtem el festeni is, országos kiállításokon is részt vettem akkoriban. Amikor gyermekeim megszülettek, szinte teljesen félretettem a festékeimet, ma sem értem pontosan, hogy miért. 28 évig egy tervezővállalatnál dolgoztam műszaki rajzolóként. Majd a vállalat felszámolásakor terápiás célzattal újra festeni kezdtem. Nagy szerencsémre ezidőtájt talákoztam a Poly-Art Alapítvánnyal, mely az érdi művészekért jött létre.

Részt vehettem az alapítványi tárlatokon, és több önálló kiállítási lehetőséget is kaptam. Egyre többet festettem, a pasztellt is megszerettem. Időközben otthonomban megnyitottam a „VÉ”Lakásgalériát, ahol munkáimon kívül az érdi művészek alkotásait is bemutatom.

Legújabb mániám a raku kerámia. Dr. Tállai Katalin, a Poly-Art Alapítvány megálmodója volt az, aki az agyag felé fordította a figyelmemet. Az Ő munkái alapján szerettem bele ebbe a műfajba. Ez egy XVI. századbeli japán technika. A zsenigélés után nem a hagyományos mázakkal vonjuk be a tárgyakat, hanem oxidokkal dolgozunk. (réz-, mangán-, kobald-, vasoxid, rézkarbonát stb.). Magas hőfokon, 1000 °C körül égetünk, és fehéren izzó állapotban, méteres vasfogóval szedjük ki a figurákat a szabadtéri rakukemencéből, és azonnal fűrészporról összekevert homokba helyezük, betakarjuk, azaz elvonjuk az oxigént. Így redukálódnak, alakulnak ki a különleges színek, archaikus jellegek. Ehhez képest igyekszem ősi formákkal dolgozni.

Munkáim megtekinthetők: az ország különböző galériáiban, Budapesten, Pécsen, Szegeden.

ILKA GÁBOR

Budapesten 1956. március 24-én, névnapján született. 1994 óta készíti apró szobrait, melyekkel új műfajt teremtett. Az első hat év csendes alkotással telik. A bemutatkozás éve 2000. esztendő. A Kulturális Örökség Minisztériuma által kiírt „Amator Artium” /művészetek szerelmesei/ pályázaton, – mely triennálé – első bemutatkozásán egyéni alkotói díjban részesült. Három év múlva már a fődíjat tudhatta magáénak. Díjakat nemcsak kapott, hanem készített is. A Magyarországon megrendezett első és második Moziünnep fő díjait is ő készítette. Munkássága szerepel a Budapesti Tanítóképző Főiskola vizuális fakultációjának tananyagában. Gábor szobrai humorosan, filozofikusan és mindig humánusan mesélnek az emberről és az emberi kapcsolatokról, még ha embert nem is ábrázolnak. Egyéni kiállításainak száma 60, csoportosan 58 alkalommal láthatta szobrait a művészetet szerető közönség, Pécsről Rómáig, Budapesttől Párizsig. Negyvennyolc szobra magántulajdonban van belföldön és külföldön /USA, Franciaország, Olaszország, Szerbia, Németország/.

Szabó Imre

„Napúton” járó ember,
Vakmerőn, magasba –
Csak a nagy fényesség
Nehogy elvakítsa!

Ilka Gábor kiállításán

Miniatűr alkotások
Csodás kis serege.
Türelemmel, szeretettel
Formálta meg mindet
alkotójuk keze.

Gyönyörködtet, gondolkodtat
Mindenik alkotás;
Formál is, meg bátorít is –
Mássá lesz a látás!

Égbe nyúló létra,
Naphoz támaszkodva;
Feltörekvő ember rajta
Lépdél fokról-fokra.

Álmodások mindezek,
Isten sóvárgása;
Tőle elkért témáknak
Lebegő varázsa.

FEHÉRLÓTUSZ

A kínai ember bölcsessége

Nézzük meg, hogyan vélekedik Csi Ni – aki i.e. 4. században élt – arról, hogy milyen hatással vannak az emberekre a természeti jelenségek.

„Van először is a jin és a jang. Azután minden létezőnek megvan a maga csi-kangja (azaz mozgásukat vagy mozdulatlanságukat más erők szabják meg a természeti kölcsönhatások hálójában.) A Nap, a Hold és a csillagok büntetést vagy áldást hordoznak, változásaik a szerencse fordulását jelzik. A fém, fa, víz, tűz és föld rendre legyőzi egymást; a Hold korongja hol telik, hol fogyatkozik. A természet e változásait mégsem irányítja uralkodó.

Ha tehát az ég útját járod, erényes leszel; ha letérsz róla, melléd szegődik a balszerencse... Minden földi dolgot az ég és a föld, a négy évszak, valamint a jin és jang rendje szerint kell intéznünk. Ha megsértjük ezt a rendet, az államügyek rosszra fordulnak.”

A kínai ember bölcsessége ebben a világszemléletben lakozik, a rendnek, a törvénynek, az örök változásnak, a keletkezésnek és az elmúlásnak az elfogadásában rejlik. A mindenben mindennek a benne levőségén.

Igen, a mindenben mindennek a benne levőségén, amit nem kívül kell keresni, hanem belül. Erről Lao-ce így ír: „Ha a szellemed a távolival foglalkozik, akkor a közelit elveszíti.” „Minél messzebbre mégy, annál kevesebbet tudsz. Ennek jelentése: Ha belülről a tiszta őszinteség kiárad, a szellem energiája megmozdul az Égen.”

„Eszembe jutott Lin-csi apáttól még két idézet. Igaz, hogy Lin-csi egy zen-buddhista szerzetes volt, de úgy gondolom, hogy amit itt érzékeltetni akart, az nemcsak a buddhizmusra, hanem a taoizmusra is ül,

Meg se moccansz, s céloznál vagy,
Szád se nyílt, s a szó elhangzott.
Mozdulsz, de mindig csak a falig –
Hát erre gondolj haláloeddig!”

„Lótusz szirmába hull a világ,
rizsszemből nyílik a távolság.
Egyet lépsz: a végtelenben jársz,
tízezer lépsz: csak helyben állsz.”

és ugyanazt akarja visszaadni, mint Lao-ce, hogy a Tao bennünk lakozik, és nem kell érte körbefutnunk feleslegesen a világot. A fal saját testünk, és nem kell ahhoz megszólalnunk, hogy a Tao tanítását tudjuk, mert az is bennünk rejtőzik, mint ahogy mindenben benne van, és ott van mindenütt.

– Valahogy így fogalmazta meg Hamvas Béla is a Taot, hogy az embernek nem kell elhagynia a szobáját, a könyveket bújni, csak hagynia kell, hogy ami kezdettől fogva benne van, volt és lesz, az magától kiemelkedjen. Ez lenne a vu-vej szerinti életbölcselet, ami annyit jelent, hogy a tiszta forráshoz kell visszatérnünk, oda, ahol keletkeztünk. De mit is mondott Ősköd Felhőlovagnak? Ezt majd következőre!

Szabó Aida (Jampa drolma)

BESZÁMOLÓ

Köszöntöttük a 70 éves Rinyai Lászlót!

Klubunk egy autónyi képviselőjével izgatottan érkezünk Őrmezőre. Laci és családja őszinte örömmel fogad bennünket, s míg üdvözljük egymást, alig egy hónapja látott barátokat, a soha-jobbkor-nem-romolhat-el-a-fényképezőgép érzésével nézek körül... (megnyugtató, hogy Nellire mindig lehet számítani, az ő gépe kifogástalan.)

Muzsikuskávész... a falakon igazi hegedűk, bendzsók, mandolinok, és ki tudja még, miféle pengetős hangszerek, fentről óriási réztrombiták, harsonák lógnak, körülöttük a kottalapok művészi rendtelenséggel tapétázzák be a mennyezet egy-egy részét. Éva felhívja a figyelmem egyik barátjának (Balogh János) képe: egyvonalas grafika drótból – természetesen hangszert jelenít meg a muzsikussal együtt. A színfalak mögül Richard Clayderman zongorajátéka hallatszik... Népszerű hely, egyedi, különleges, hangulatos – pódiumestek, zenés, prózai és verses műsorok emlékei, fényképei borítják a falakat. Jó itt, a forró csoki nem kakaó, valóban az, amit a neve jelent, és menyeyei...

Közben megérkezik az a Radnai István is, akit mostanában válassztak be az Írószövetségbe, és erősen számít a mi klubunkra, hogy a tavalyihoz hasonlóan otthont adunk a könyvbemutatójához. (Nem is tudtam, hogy egyszerre indult az írói pályájuk Laci-val.)

„Az ember nemcsak egy adat. Érez, észrevesz, mérleget. Írásai erősítik az irodalom igazi szerepét a társadalomban...” – mondja a bevezetőben Kréher Péter, a helyi irodalmi műhely vezetője, miközben a Különleges házasság című Rinyai-kötetet mutatja be.

Pál Iván, az Őrmezői Tarka Színpad művésze olvas fel ezután részleteket: visszaemlékezéseket, személyes emlékeket a családtagokról, a szülői házról, a háború borzalmairól, a pincében való rejtőzködésről...

A szerző életrajzát, műveinek részletes listáját, a megjelenés idejét és helyét az ÉRDI IRKA szeptemberi számában közzétettük.

Több mint 200 folyóiratban, antológiában, irodalmi lapban jelentek meg versei, novellái, esszéi azután, hogy 1973-ban bemutatkozott első novellájával. Számptalan irodalmi körbe, klubba, művelődési házba hívták szerepelni, előadást tartani. Őt (!) nyelven beszél.

Zárásként Kréher Péter olvasott fel az egyik művéből, amely a Fehérlófia c. mese parafrázisa: drámai látélet jelenkorunkról, a hajléktalanok világáról, az aluljárókban élő és szórakozó fiatalok alpári szóhasználatáról, de pontos érzéseket és gondolatokat kapunk a mindennapokat átszövő bajainkról...

Velejéglátó tud-e segíteni rajtunk?

Daróci Lajosné

DERŰS TÖRTÉNETEK, VERETES KÖLTEMÉNYEK

Három szerző könyvbemutatója az Irodalomkedvelők klubjában. Noha stílusuk, hangvételük és talán témáik is eltérnek egymástól, abban mégis hasonlítanak, hogy a szerzők számára az írás, az irodalom nem a hivatás, mégis új köteteik megjelenése alkalmából köszöntötték, és mutatták be őket a közönségnek az Irodalomkedvelők klubjának november 18-án megtartott irodalmi estjén.

A Városi Galéria emeleti termében három, főként kedvtelésből alkotó – közöttük egy szakorvos, egy gazdasági szakember meg egy lelkész –, szerző könyvbemutatóján vehettek részt azok, akik elfogadták az Irodalomkedvelők klubjának meghívását. A klubvezető, Daróci Lajosné üdvözlő szavait követően először Radnai István Bűnkehely című verses- és a Valahol című novelláskötetét mutatta be a szerzővel beszélgetve a költő- és írótlás, Szabó Aida.

Dr. Karácsony István Mosoly Szálló című novelláskötetéről Somfai István beszélgetett a szerzővel, előrebocsátva, hogy ez már a doktor úr harmadik könyve, amit ő ajánlhat az olvasók figyelmébe. Ebben az új kötetben, amely immár a hetedik kiadványa Karácsony Istvánnak, a próza és a kellemes derű dominál, és ez már csak azért is figyelemre méltó tényező, mert köztudott, hogy szerzőjük a mindennapokban onkológus szakorvosként dolgozik, amiben a derű van legkevésbé jelen. Az irodalom és a zene azonban igazi kikapcsolódást, feltöltődést nyújt a doktornak, hiszen az írás mellett nagy rajongója az operának is. Legújabb kötetében pedig a könnyedebb, derűsebb történeteket gyűjtötte össze, amelyeknek – ahogy az orvos fogalmazott – olyan a szerepük, mint „a tikkasztó nyári melegben a hús limonádénak”.

Az Irodalomkedvelők klubja rendezvényén bemutatott harmadik szerző Szabó Imre, akinek Alkonyi fények című kötetét ugyancsak Somfai Istvánt mutatta be a közönségnek. A könyv több évtizedet felölelő költeményeiből tartalmaz válogatást. Az első vers megírásakor mindössze 15 éves volt a szerző, míg az utolsó költemény mostanában született. Szabó Imre elmesélte, hogy évek múltán pedagóguspályára lépett, majd több esztendő elteltével református lelkész lett, és mint kiderült, közben az építész-technikusi szakmát is kitanulta. A versírás azonban végigkísérte az életét. A hitet pedig édesanyjától kapta, aki mindig arra tanította, hogy Isten nélkül semmire sem vagyunk képesek, így a tehetség is a Mindenhatótól származik. Felesége végig támogatta és segítette őt abban, hogy a hivatása mellett legyen ideje az írással is foglalkozni.

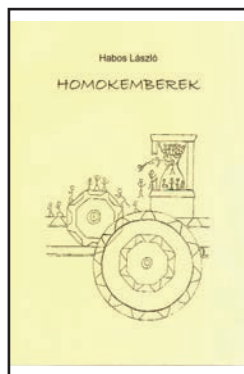

A bemutatott kötetek az Irodalomkedvelők klubjának büszkeségei, érdemes ezeket forgatni, olvasni, az est résztvevői számára pedig nagyszerű élményt jelentett a szerzőkkel közelebről is megismerkedni.

Bálint Edit
(Érdi Újság)

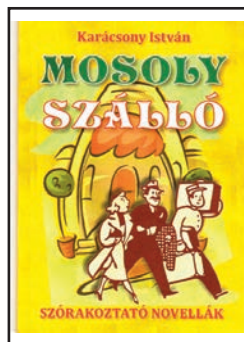
IRKA KÖNYVESPOLC

Olvasóink figyelmébe ajánljuk:

Habos László: Homokemberek
c. novellás kötetét.

„Habos László érzékeny ember. Akár a múltból, akár saját életéből merített történeteinek mindig a szokványostól eltérő, meglepő a végkifejlete, a történetek katarzisa egy szép, ideális világot szeretne elénk varázsolni. Tíz emberből kilenc másképp reagálna az adott szituációra, mert ez a szokványos, ez a hétköznapi, ez az általános. A novellák olvasása közben úgy tűnik, mintha élhetnénk egy jobb világban is, és ez csak rajtunk múlik. Habos László egy szeretni való idealista.”

Karácsony István: Mosoly Szálló
c. novellás kötetét.

„Fenyvesi Feri barátunk – mint olvasni fogják – továbbra sem fér a bőrében. Mégis e kedves, kissé bohém alaknak – a humoros történetek főszerplőjének – talán szívesen megbocsátanak, netán szívükbe is zárják... Esetleg azért, mert a Fenyvesit mutogató figurában felsejlik maga az író. Aki olykor gyermekded humorával, de mégis szerethetően úgy próbálja lefesteni magát, mintha a Mosoly Szálló tulajdonosa lenne, pedig ő is csak a szálloda egyik lakója...”

Szabó Imre: Alkonyi fények
c. verseskötetét

„Verseinek vezérfonala az Istenbe vetett mély hit, gondolatait hibátlan ritmikával és választékos szókinccsel bontja ki. Csak akik személyesen ismerik, tudják róla: hivatásánál fogva kiváló szónoki – előadói tehetséggel áldotta meg az Isten. Eljátszom a gondolattal: mi lenne, ha ezek a ő előadásában CD-n is hallhatók lennének. Nem tartanám teljesnek ezt a rövid bevezetőt, ha nem írnék pár sort emberi értékeiről. Pár éve és csak ritkán találkozunk, mégis: végtelenül szimpatikus magatartása, széleskörű műveltsége, jóságot és szeretetet sugárzó egyénisége mély hatást tett rám. Vele beszélgetni, őt hallgatni – maradandó élmény!”

A könyvek megvásárolhatók a Bíró András Könyvesboltban.

ÉRDI IRKA Irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelő szerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048

E lapszám támogatója:

Érdi SZŰCS-kerámia

**Kézi korongozású, igényes kidolgozású dísz- és használati tárgyak.
Modern, hagyományos és népművészeti motívumokkal.**

Egyedi megrendelés, feliratozás esetén a készítési határidő 2 hét.

**Bemutatóterem nyitva:
h-p.: 10 – 18 h-ig**

**Hétvégén telefonos egyeztetés alapján.
Szeretettel várja Önt a Szűcs házaspár.
Lakás, műhely: 2030 Érd, Fürdő utca 32.
Tel./Fax: 06-23-.374-748
mobil: 06-20-388-4457
e-mail: erdiszucskeramia@gmail.com
www.erdiszucskeramia.ewk.hu**

TARTALOM

Versek:

Gróf Mária, Szabó Imre,	2
Kreischer Kornélia, Rinyai László,	
†Dr. Tállai Katalin, Karácsony István	3
Szabó Aida, Kósa Márta, Ilka Erzsébet	4
Temesi Éva, Bozó Patrik, Tiltingerné Gerlei Ilona	5
Győri Gábor, Győri Zoltán, Hóvári Zoltán	6
Habos László, Móczár Csaba,	
Daróci Attila, Kiss Gábor	7
Nagy Sándor, Horváth István, Timler Ádám	8
Tiszaörsi Nagy Zoltán, Kovács Gábor	9

Diákírók:

Kővári Lili, Pósa Fanni	10
Hradszki Dóra	11

Diák illusztrációk:

Horváth Gerda, Vernyik Anett	10
Esze Gabriella, Ember Nóra	11

Prózák:

Győri Gábor: Meghasonlott mese	12
Rinyai László: A kutya és a talajvíz	12
Daróci Attila: Más-világ	13
Karácsony István: A gyógyítás diadala	13
Habos László: Karácsonyi történet	15

Bemutakozás:

Gróf Mária, Szabó Imre	16
Vaad Éva, Ilka Gábor	17

Tanulmány:

Szabó Aida: Fehérlótusz	18
-------------------------	----

Beszámoló:

Köszöntöttük a 70 éves Rinyai Lászlót: Daróci Lajosné	18
Derús történetek, veretes költemények: Bálint Edit	19

Könyvespolc:

	19
--	----

Illusztrációk:

Vaad Éva	1,2,3,8,9,14
Ilka Gábor	1,2,4,5,6,7

Minden kedves olvasójának

kellemes karácsonyi ünnepeket és
szeretettel gazdag,
boldog új esztendőt kíván
az Érdi Irka irodalmi és kulturális
folyóirat szerkesztősége

A képet **Mozgainé Palotár Mária** szájjal festő készítette